

der er erkendt Verden over. Spørgsmaalet er kun, i hvilket Omfang og paa hvilken Maade man kan gøre det, og det er jo ogsaa Spørgsmaalet her. Men saa sagde det ærede Medlem, at da jeg ikke holder paa det patriarkalske Forhold mellem Arbejderen og Arbejdsgiveren, men vil, at det skal være et rent Forretningsforhold mellem Arbejderen og Arbejdsgiveren — noget, jeg for Resten aldrig har udtalt i Tinget, men det gør jo ikke noget, jeg vedkender mig for Industriarbejdet den Opfattelse — at, naar jeg mente det, maatte jeg konsekvent komme til, at Arbejdsgiveren ikke i dette Forhold har noget med Arbejderen at gøre og ikke skylder ham noget som helst. Fordi man staar i Forretningsforhold, kan man imidlertid ikke sige, at man ikke skylder hinanden noget; man skylder undertiden en anden særdeles meget, naar man staar i Forretningsforhold til ham. Naar det ved Lovgivning kan blive slaet fast, at Arbejdsgiveren skylder Arbejderen, naar han kommer til Skade paa bestemt Maade, at hde ham Forsørgelse, saa er det en Del af Arbejdsaftalen eller Forretningsforholdet. Man kan ikke komme til den Konklusion, at fordi det patriarkalske Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere mere og mere gaar ud af Verden, saa skal Arbejdsgiveren ikke kunne komme til at skyldes Arbejderen noget som helst ud over Lønnen. Arbejderkommissionen er da ogsaa kommen til det modsatte Resultat af det, det ærede Medlem fra Fredensborg kom til. Den skriver: "Som allerede antydet, er Opgaven opstaaet ved den Samfundsstrømning, der søger at raade Bod paa de Uoverensstemmelser mellem Arbejdsgiver og Arbejder og paa de Ulemper, den moderne Arbejdsordning medfører. Efter at det patriarkalske Forhold mellem Arbejdsgiver og Arbejder mere og mere har veget Pladsen for et rent Forretningsforhold, og efter at samtidig de gamle tvungne Forbindelser mellem Arbejderne ere hævede, ere de enkelte Arbejdere henviste til sig selv over for Følgerne af indtrædende Ulykker, hvilke tilmed ved Nutidens industrielle Virksomhed ere bleven langt hyppigere end tidligere, og da end ikke en frivillig Forening af Arbejderne antagelsesvis kan overkomme en Dækning af Ulykkens Følger — vi have jo set, at selv over for Følgerne af de almindelige Sygdomstilfælde er Arbejdernes Sammenlutning ikke tilstrækkelig — maa Staten træde til med sin Lovgivning for at tilvejebringe en Ordning, der kan raade Bod paa disse Forhold." Det er det Resultat, Arbejderkommissionen kommer til med de samme Præmisses som det ærede

Medlem fra Fredensborg, der er kommet til det modsatte Resultat.

Det ærede Medlems Plan alene at lade dem, som ere i anerkendte Sygekasser, faa Del i Ulykkesforsikringen, anser jeg for meget uheldig. Allerede nu er det ret ubestemt, hvem der har Afgang til de anerkendte Sygekasser; trods en udmærket Administration træde adskillige ind i disse statsunderstøttede Kasser, som ikke burde komme der. Men skulde nu det at være Medlem af en anerkendt Sygekasse give Berettigelse til Ulykkesforsørgelse, vilde Forsøgene paa at komme ind i disse Kasser ogsaa fra velstillede Sider blive endog overordentlig stærke. Jeg er desuden slet ikke sikker paa, at man derigennem kunde komme til noget tilfredsstillende Resultat. I alt kunne vi, som ville skabe en ny Ret for Arbejderne, nemlig ophøje til Lov, at efter visse Ulykker skal han have et lobbestemt Krav, vi kunne ikke være med til en Ordning, hvorefter ogsaa dette skal være Understøttelse paa den ene eller den anden Maade, saa længe der er Mulighed for at komme frem ad den Vej, vi have affstukket for os. Det ærede Medlem mente, at det vilde dog til sidst gaa med Ulykkesforsikringen ligesom med Alderdomsunderstøttelsen, at man vilde have det halve refunderet af Statskassen. Men jeg mener, at hvilken som helst Ulykkesforsikring, i hvilken Arbejdsgiverne ikke blive pekuniært interesserede paa individuel Maade, vil blive en stor Ulykke for vort Land. Allerede af den Grund maa man ikke tage det saa let, som det ærede Medlem fra Esbjerg (Wuhme), rejste det hele og lade Statskassen betale Alt. Nej, Ulykkesforsikringen er en meget ømtaalig Sag, som der ligger meget bag ved; det skal nok vise sig, hvor den ikke ordnes saaledes, at Statskassen bliver bærende.

Jeg vender mig dernæst til det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Vojfen). Han begyndte med at sige, at der var ikke Grund til at være videre bange over for en Lovgivning som denne, at der ikke var Grund til at frygte, at der deraf skulde opstaa Ulykker ved Vigegyldighed, Forbrydelser eller Misbrug, naar man ikke var bange for at forsikre mod Ildbrand, hvor der er al Opfordring til Mistanke om Misbrug. Jeg tror, det er en meget uheldig Sammentilting, det ærede Medlem valgte. Vi ere allerede bekendte i Europa for alle de Brandstiftelser, der foregaa hos os, navnlig paa Landet, og det er da ogsaa sørgeligt at se, hvorledes det ene Menneske efter det andet overbevises om at have stukket Ild paa sit Hus for at faa Assurance-summen